ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αποχαιρετισμός από τον Βασίλη Τσιράκη:

Τον γνωρίσαμε τέλη της δεκαετίας του ’80, φοιτητές εμείς εργάτης αυτός, οικοδόμος, με ότι αυτό σήμαινε τότε, από τους λίγους που το ’90 ήρθαν μαζί μας στο αχαρτογράφητο ταξίδι με τη σπασμένη πυξίδα και τα τρύπια πανιά.

Ένας εργάτης που μελετούσε μαρξισμό και έγραφε ποιήματα, που έστηνε μόνος του ένα φεστιβάλ, που δεν ρωτούσε ποτέ που είναι οι άλλοι, που δεν έπαιρνε ποτέ απουσίες.

Ο Γιώργος δεν τα υπολόγιζε τα πράγματα, δεν τα έβαζε στη ζυγαριά, δεν μετρούσε κάθε φορά τα υπέρ και τα κατά, ούτε τα λίγα χρήματα στο πορτοφόλι του, ζούσε με τη μέρα και έκανε πράξη στο ακέραιο το ζητούμενο για κάθε επαναστάτη: Η ζωή του ήταν όπως τα πιστεύω του.

Ο Γιώργος οίκτιρε τους μικροαστούς, απέφευγε τους δημοσιοσχεσίτες και μισούσε τη δημοσιότητα – σε κάθε διαδήλωση η φυσιογνωμία του γινόταν στόχος των φωτογράφων – κι αυτός κρυβόταν πίσω από τους συντρόφους του μη και τον ξεγελάσει η ματαιοδοξία.

Και τα ποιήματά του τα κρατούσε μακριά από τους πολλούς κι όταν κάποια στιγμή πείστηκε να συντροφέψουν ένα μυθιστόρημα, έβαλε όρο απαραβίαστο μην και τυχόν γραφεί κάπου το όνομά του.

Ίσως γι αυτό και ο Γιώργος θα μείνει αξέχαστος σε όσους είχαν την τύχη και την τιμή να τον γνωρίσουν.

Ηλιόλουστη η νύχτα / κι η μαύρη ηλιαχτίδα φώτιζε / το λαμπερό παρελθόν, όσων ζουν / την

αυταπάτη της καινούργιας ζωής.

Κι εμείς δεμένοι μόνοι μας στο κατάρτι / αγναντεύουμε / την κόκκινη σημαία να καταδύεται / σε νερά βαθειά.

Και είπαν κάποιοι: / Πολύ κράτησε ο θόρυβος για το χαμένο αγώνα / κι άλλοι χαμογελούσαν στον απέραντο ουρανό. (2004)

* Ο **Γιώργος Ντόμπρος** γεννήθηκε στη Ν. Ζίχνη Σερρών το 1967. Από πολύ μικρός οργανώθηκε στη ΚΝΕ και στα 17 του εκλέχτηκε μέλος του Νομαρχιακού Συμβουλίου. Στη συνέχεια πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη ως οικοδόμος όπου και γίνεται από τα ιδρυτικά μέλη του ΝΑΡ. Έφυγε από τη ζωή στις 15 Απρίλη 2016 αφού πάλεψε δύο χρόνια με τον καρκίνο.